שלום לכולם , אני שמח להגיש בפניכם עוד מקראה איכותית ומרתקת והפעם על **הרב והרבנית נריה - דמויות החמ"ד.**

אני בטוח שמקראה זו תתן ערך ותועלת עבורכם ועבור תלמידיכם.

השקענו רבות בבחירת התוכן ובעיצוב על מנת שתקבלו את הטוב ביותר.

אני רואה חשיבות רבה בתהליך לימודי ובהטמעת תכנים יחד עם מפגש חוויתי ופעילות שיא בה התלמידים לוקחים חלק פעיל ומפנימים את הערכים בצורה החוויתית והמשמעותית ביותר.

ב"ה אני חש סיפוק עצום ביכולת להגיע למאות בתי ספר ולהעניק חוויה חינוכית , ערכית ומקצועית ביותר, מלאה באנרגיות טובות , גיבוש ושמחה. לראות עשרות אלפי תלמידים מחזיקים שלט ביד ומרוכזים ב 100 אחוז בפעילות זה לא דבר המובן מאליו.

אחד הדברים שהכי מרגשים אותי הוא לראות שתלמיד שלא היה מאמין בכלל שהוא מסגול לזכות ולהוביל - מצליח ובגדול בזכות הפלטפורמה הייחודית שלנו המאפשרת שיוויון הזדמנויות אמיתי.

דרך הפעילות שלנו כל אחד יכול

להוביל ולהעצים את הביטחון האישי שלו.

מאחל לכם קריאה מהנה

ובטוחני שנפגש בבית הספר שלכם בקרוב,

יאיר כהן – 0526587001

חידוני טריוויה בטכנולוגיה חוויתית

כיוונים

אל עצמי

"קדושה אני מבקש..."

ארץ ישראל

אהבת ישראל

תורת ישראל

הרב והרבנית נריה

קרדיטים, מקורות ותמונות:

- הפקת המקראה- יאיר כהן
- כתיבה עריכה איסוף וליקוט- מאיר אסולין
- ספר שחר אורו- צילה בר אלי
- הרב שמואל כץ- רב בתי"ס בירושלים וחוקר תולדות הרבנות הראשית
- אתר ישיבת כפר הרא"ה
- אתר מנהל חברה ונוער
- אתר מורשת
- ויקיפדיה
- עיצוב גרפי - עמוס והדס

חידוני טריוויה בטכנולוגיה חווייתית

כיוונים אל עצמי

כיוונים אל עצמי חידוני טריוויה/kivunimquiz הינו מיזם ישראלי המספק שירותי תוכן ערכי, חינוכי וחווייתי בהנגשה אינטראקטיבית למגוון רחב של קהלים. נשמח מאד לתת לכם את השירות הטוב ביותר עבור האירוע או הפעילות שלכם, אל תתפשרו על פחות מזה. ליצירת קשר, לייעוץ והכוונה חינם חייגו עכשיו - 0526587001

כיוונים אל עצמי
חפשו אותנו

ובאתר:
kivunimquiz.com

ב מפגעיו של הרב נריה למען וביצוע יאיר כהן
להאזנה יש לסרוק את הברקוד

הרב משה צבי נריה זצ"ל

הרב היה מגדולי המחנכים,
מנהיג רוחני, מייסד וראש ישיבות בני עקיבא
מכונה "אבי דור הכיפות הסרוגות"

הרב נריה בצעירותו

ילדותו

הרב משה צבי נריה זצ"ל נולד בפולין לפני כ-105 שנה
להוריו הרב פתחיה והרבנית רחל מנקין.

אביו, הרב פתחיה

אימו, הרבנית רחל

אהבת התורה

מילדותו נמשך משה-צבי בחבלי קסם לחדר הספרים של אבא,
וראה בו עולם ומלואו.

"אני זוכר בילדותי לילות מורך ארוכים וקרים. השמה ארבמ לפנות בוקר.
כל הפייכה שקופה בתרדמה. ממדרו של אבא אור בוקמ. הנא כבר יושב ולומד
וכותב. איכה רצון טמיר מושך אותי לקום ממיטתי החמה ולהסתכל באבא ולימודו.
מטושך בשמיכה אני מתענג למדרו של אבא, מתיישב על כסא ליד תנור החורף
ומהיט...ומקשיב...בבית קר. מדי פעם בפעם אבא קם ממקומו,
מתהלך על פני המדר תפוס מחשבה, משפשף ידיו, ושוב מתיישב, מתיין ורושם.
משוך בפייכה, רק לובן שלגים על פני הכול, ובבית תנו – אור תורה".

באותם ימים ארבה הסכנה בתחום הרוחני.
ההתקפה על הדת היהודית, על תורתה ומצוותיה היתה עזה וקשה.
נושאי דגל המהפכה הקומוניסטית ועושי דברה הרסו את חיי הדת.

גזרת השלטון הקומוניסטי על סגירת החיידרים [בתי הספר של היהודים]
אילצה את ילדי ישראל ללכת לבתי ספר של גויים, הלימודים התקיימו בימי
חול ובשבת, והילדים חשו בעמדת המהפכנים העויינת לענייני דת בכלל ודת
ישראל בפרט.
ילדי הרב מנקין נותרו כמעט היחידים בעיירה שהמשיכו לשמור שבת ולקיים
מצוות. נערי ארגון הנוער הקומוניסטי, לא החמיצו כל הזדמנות ללעוג לדת
ישראל ולפגוע בילדי הרב.

בשעת מצוקה זו, כשהגיעו ילדיו לגיל חינוך, החליט הרב מנקין ללמד אותם
בעצמו. על אף שקדנותו פינה מזמנו והורה להם חומש ורש"י, נ"ך; משניות
וגמרא. במסירות טרח על תלמודם והשריש בהם את חשיבות לימוד התורה.
להשלמת השכלתם שכר בחופשה מורה סטודנטית שלימדה אותם רוסית,
חשבון והיסטוריה.

בקיץ טייל עם הילדים ליער הסמוך. בשבילים המוצלים, בין עצי בראשית,
לימד אותם יסודות תורה, מוסר ומחשבה.

המהפכה הקומוניסטית

לפני קצת יותר ממאה שנה (בשנת 1917), השתלטה קבוצת אנשים
בראשות לנין על השלטון ברוסיה אשר דגל בשיטה המבוססת על שיוויון
כלכלי חברתי בה המפעלים, החברות וכו' שייכים לכולם ולא לעשירים בלבד.
שיטה זו מצא חן בעיני מעמד הפועלים ואפשרה את המהפכה.
הקומוניסטים לא האמינו באלוקים ועשו הכל כדי למחוק את הדת
מהמאמינים, גם את דת ישראל הם רדפו, סגרו בתי כנסת,
בתי ספר[חידרים], ישיבות וכו'.

בחלוף השנים, באלול תש"ד, פגש הרב נריה את מר זלמן רובשוב – לימים **זלמן שז"ר, נשיא מדינת ישראל.**
לשאלתו של מר זלמן כיצד החזיקו מעמד מבחינה רוחנית בשנות הרעה ברוסיה, השיב הרב נרי'ה: "ראינו בהורינו אנשים מורמים מעם. ההזדהות עם דמותם ועולם הערכים שייצגו, חיסנה אותנו מפני השפעות זרות ורוחה הסוחפת של התקופה".

עוני בבית הרב מנקין:
מצבן הכלכלי של הקהילות היהודיות נתערער מחמת המלחמה ומתמורת המהפכה, ואף משכורתו של הרב היתה מצומצמת ביותר.

"בבית הורגש חוסר. אוכל נמצא אך בדוחק וקניית נעליים חדשות לא הייתה אפשרית. את הנעליים הישנות תיקנו ובחודשי הקיץ הלכו הילדים יחפים. בלילה חיברו הילדים שניים-שלושה ספסלים ושכבו לישון עליהם בלא מזרונים ובלא שמיכות. על מנת להתחמם התכסו במעיל וכיוון שלא היה די גדול כדי לעטוף את כולם משכו בשנתם את המעיל זה מזה... בבוקר ישבו כולם סביב הסמובר [מחם], שחומם על פחמים, ושתו תה חם, פיצוי על הקור הלילי. האווירה המלוכדת חיממה את לב בני המשפחה".

על אף הדלות, שמחו בני הבית בחלקם.

תחביבים:
למשה-צבי היו גם שעשועים משלו.
מקטנותו גילה עניין בבעלי חיים ואהב מאוד כלבים.
"כשנראו גורים בחברתה של פילקה, הכלבה של בעל הבית,
ביקש את אחד הגורים, ובעל הבית שחיבבו שמח לתת לו.
לגור הקטן קרא בשם התנכ"י נבחז,
לפי ביאור רש"י במלכים ב' יז, לא: "נבחז – דמות כלב".

עם רדת הליל שכבו הילדים לישון זה ליד זה והוא אימץ את הכלבלב
אל חיקו למען ייחם לו. אחיו שלא היה מרוצה מהשכנות עם הכלב,
הרחיק את דייר המשנה הצדה.
משה-צבי חיכה עד שירדם, ואז חזר וקירב אליו את הכלבלב".

קריאת ספרים:
"מילדותו תמיד ראית אותו עם ספר ביד, ולא חשוב איזה.
הוא קרא ספרים בלי סוף". סיפר אחיו חיים: "כשמשה-צבי רצה
לקרוא בספר שהיה מונח על מדף גבוה הוא לקח כיסא
כדי להגיע למעלה. עודו עומד על הכיסא שקע בספר ונשאר כך
שעות. קראנו לו לרדת אך הוא לא שמע. מרוכז היה בקריאה".

מלאכת סופר

"בשבת פסח שבר בין הבגים רוכל שהציע למכירה את סחורתו" סיפרה אחותו דבורה. "אמא קנתה ממנו כמה כלי חרס מרשים לכבוד החג והניחה אותם על מדף עליון בארון המטבח. אחי רצה מאוד לראות בעיניו את הכלים החדשים אך הוא היה גמוך קומה והארון היה גבוה.
כדי להגיע למעלה לקח כיסא וטיפס עליו. הוא פתח את דלתות הארון והחציק במדף, ולפתע נשמט המדף וכל הכלים נפלו ונשברו.
לשמע הרעש נכנסנו בבהלה למטבח וראינו את מה שקרה.
הבנו שהנזק הכספי גדול ומששנו מתגובת ההורים. אחי היה מבוהל ונבוך.
בינתיים הגיעה גם אמא למטבח. כשראה אותה, לפני שהספיקה לכעוס,
רץ והביא את הטלית של אבא. בפאטליות נשמד על הכסא, התפשט בטלית
כדרכו של אבא בעת הספד, ובעזימה קורעת לה נשא הספד מרגש על הכלים
השבורים. ההופעה המרשימה השכיחה את התקלה ואת הנזק.
דברי ההספד היו כל מוצלחים
שהעלו חיוך של נחת על שפתיה של אמא.

עזרי-ן

בר המצוה:
לכבוד שבת בר המצוה, משה צבי הכין בעצמו את הדרשה.
לפני שהאורחים באו הוא הביא הרבה ספרים והניח אותם על השולחן.
בקול בוטח ובבהירות אמר את הדרשה וניסח יפה את הרעיונות
שהצטיינו בעומק והיקף.את הדברים ביסס מתוך המקורות שהיו סדורים
וערוכים לפניו והקריא אותם בטוב-טעם ודעת. כולם התפעלו מאוד.

בעת לימוד תורה בחברותא

לימוד תורה למרות האיסור:
באותה עת גמלה בלב אביו המחשבה שיש
למצוא מקום תורה שיוכל להתקדם בלימוד התורה.
בתקופה שהוטלו הגבלות חמורות על ישיבות
ובתי מדרש נסגרו, היתה משימה זו כמעט בלתי אפשרית.
השמועה עברה אז מפה לאוזן כי בעיר הבירה מינסק מתנהלת
במחתרת ישיבה לצעירים בהנהגת הרב יהושוע הורודנד.
הידיעה עודדה מאוד את ההורים ובלא היסוס סוכם שיסע
ללמוד במינסק.

משה צבי הגיע למינסק
על ההרגשה באותם רגעים יקרים סיפר הרב נרי"ה :

"הרגיש ללמוד תורה היה כה חנוק, שהייתי ממש מאושר להגיע למקום תורה.
אף על פי שלא ידעתי איפה אשן, איפה אוכל, כה כלל לא הטריד אותי.
הייתי מוכן לכל הנאים הקשים, ובלבד ללמוד בישיבה".

הלימוד בישיבה התנהל בתנאי מחתרת. התלמידים הקפידו בצאתם ובבואם
על חשאיות גמורה. הם הלכו זוגות-זוגות, ונזהרו מלהראות בחבורות גדולות.
מקום בית הכנסת שהיה סמוך לרחוב קטן וצדדי, התאים לנתוני המצב. בית
המדרש היה בעזרת הנשים בקומה השנייה ואליו עלו במדרגות. בזמן השיעור
שהתקיים לפני הצהריים, נעלו את הדלת מבפנים, ואחד החברים ישב ליד
החלון והשקיף על הכניסה. מעמדה זו בחן את הבאים והשגיח שזר לא יקרב.

בית הכנסת "שואבי מים" בו שכנה הישיבה נקרא על שם שואבי המים
שביוזמתם ובכספם נבנה. ברחוב שלס-גס (זמקוויא) היו מקורות המים
של העיר, ושואבי המים שעבדו שם ביקשו לבנות לעצמם בית כנסת.
למרות שעמלו קשה לפרנסתם התאמצו וחסכו פרוטות ממשכורתם הדלה
לבניין בית הכנסת. תושבי העיר שרצו לסייע להם, העלו את מחיר המים
בחצי פרוטה כדי לצרפם להוצאות הבנייה, וכך הצליחו לבנות את בית
הכנסת. במינסק נהגו לומר על שואבי המים כי כיוון שבנו את בית הכנסת
במסירות נפש, זכו ששימש אכסניה לישיבה גם בימי הגזרות על איסור
לימוד תורה ברבים. בזמן שברוב בתי הכנסת נדם קול לימוד התורה,
בבית הכנסת שלהם המשיך ונשמע ניגון תלמודה.

ממינסק לשקלוב:
בתחילת שנת תרפ"ט נסע משה-צבי לשקלוב, עיר עתיקה ששנים רבות לא
פסק ממנה קול תורה. בבואו לרב מרדכי פיינשטיין פגש אצלו שני בחורים
שכבר למדו איתו. כעבור ימים אחדים הגיעו עוד כמה בני ישיבה.
הבחורים ישבו ולמדו בבית הכנסת "טריבס", בית כנסת קטן שבנה אחד
מעשירי שקלוב לאנשים שגרו בשכונתו. מידי יום הקדיש להם הרב מזמנו .

על עמל התורה בהכוונתו סיפר הרב נרי"ה:

"כביכי להגיע אליו ולהמשך שנה ומחצי במחיצתו. יום יום ישב ולימד אותנו שיטור בחכא
ומוספות ברוב עיון, במשך ומתן עיוני של שאלות ותשובות ובדיונים שהפרו את המחשבה.
באחד הלילות בהיותם שוקדים על גלמודם בבית הכנסת "טריבס", התפרצו למקום
שני שוטרים, האחד במדים והשני בלבוש אזרחי. השוטר בעל המדים שלף אקדח
ובתנועת יד בריצה בשק לעברם "אתם אסורים".
בסיבומו של לילה חורפי ומושלג הובלו התלמידים בשביל בר לבניין המשטרה.
חדרי המשפר היו מלאים עד אפס מקום באיכרים שהשלטונות התכוונו להגלות לסיביר.
הלילה עבר עליהם בחדרי המשפרים. הם למדו בחכא שהביאו עימם,
מסכת "בתובות" בלי ל, ובשהתעייפו ישנו שינה חטופה על שולחנות המשרד.
בבוקר נלקחו לחקירה ונשאלו על מעשיהם: למי הגיעו, מה חיפשו בסיר,
האם הרב לימד אותם וכד'. בני החבורה הבחינו כי קשר רב
המקומי וטענו שבאו לשקלוב כי ידעו שיש בה ספרים שאין להשיגם
במקום אחר. מבחר גילם הצעיר לא נשפטו ולא נענשו, אלא נצטוו
להתפנר ולחצור לביתם. ביום ראשון נתפרדה החבורה.
כל אחד פנה לביתו. כך בא לקיצו קיבוץ התלמידים בסיר שקלוב.

הרב נריה, תלמיד ישיבה

העליה לארץ ישראל:

בסוף תקופת לימודיו במינסק, הגיע לבית הוריו מכתב חשוב מהדוד אברהם-אבא אורי שגר בארץ ישראל...הדוד היה מקורב למשפחת הרב קוק וגודע לו שרבה הראשי של ארץ ישראל (הראי"ה קוק) טורח להציל מרוסיה בני ישיבה נרדפים בגלל לימוד תורה, והוא משיג בעבורם אישורי עליה כדי להעלותם לארץ ישראל...

הרב צבי יהודה זצ"ל

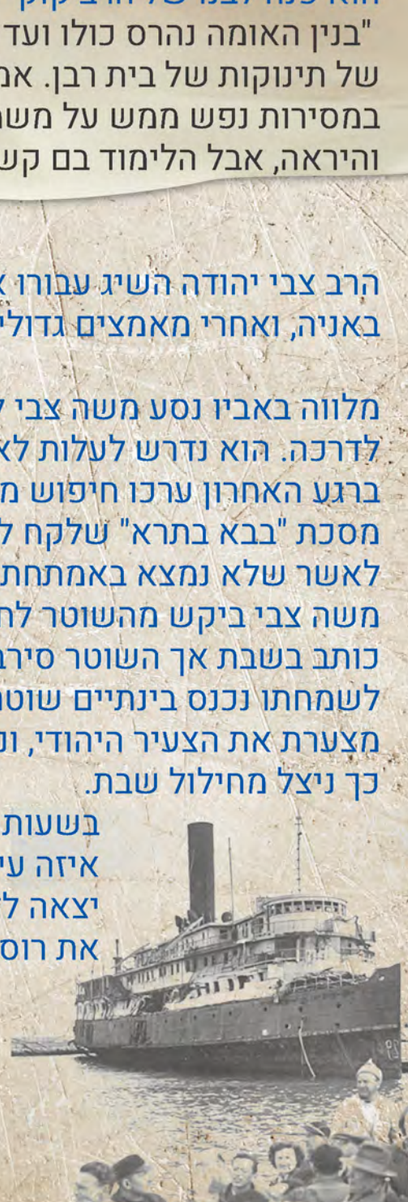
למקרא דברי המכתב, התעוררה בבית תקווה גדולה. האפשרות לעלות לארץ ישראל התקבלה כבשורת ישועה. משה צבי הזדרז וכתב בקשה לקבלת אישור עליה לארץ ישראל...

הוא פנה לבנו של הרב קוק - הרב צבי יהודה במכתב:
"בנין האומה נהרס כולו ועד היסוד הגיעה ידם של המהרסים, עד הבל פיהם של תינוקות של בית רבן. אמנם נמצאות עוד כמה ישיבות בארצנו העומדות במסירות נפש ממש על משמרתן ומחזיקות בידיים רועדות במעוז התורה והיראה, אבל הלימוד בם קשה מאד בין מצד הגשמיות ובין מצד הרוחניות".

הרב צבי יהודה השיג עבורו אישור עליה וגם כסף לרכוש כרטיס נסיעה באניה, ואחרי מאמצים גדולים לקבל אישור יציאה מרוסיה.

מלווה באביו נסע משה צבי לנמל אודסה, ושם המתינו עד שהאנייה תצא לדרכה. הוא נדרש לעלות לאנייה בשבת, כמה שעות לפני שהרימה עוגן. ברגע האחרון ערכו חיפוש מדוקדק בכליו, אך לא מצאו דבר. היו שם גמרא מסכת "בבא בתרא" שלקח לדרך, מעט מאד בגדים וקצת אוכל. צריך היה לאשר שלא נמצא באמתחתו דבר, והשוטר הגיש את האישור לחתימתו. משה צבי ביקש מהשוטר לחתום במקומו, בנימוק שהוא אדם דתי ואינו כותב בשבת אך השוטר סירב והתעוררה מבוכה.
לשמחתו נכנס בינתיים שוטר אחר שהתרשם שהחתימה בשבת מאד מצערת את הצעיר היהודי, ונעתר לבקשה לחתום במקום משה צבי.
כך ניצל מחילול שבת.

בשעות ההמתנה להפלגה התעוררו חרדות שמא יגרם איזה עיכוב ומשהו חלילה ישתבש. עד שהאנוה לא יצאה לדרכה לא היה בטוח שאמנם זוכה הוא לעזוב את רוסיה.

מילות פרידה – הברכה של אביו ליוו אותו והדהדו באזניו שנים הרבה:
"מוישה – צבי, שתהיה יהודי נאמן.

משה צבי מתאר את החוויה הגדולה כשראה את ארץ ישראל בפעם הראשונה כשהוא באניה:

משה! משה! מהר מהר. רואים כבר! כל כך מפגי להיות הראשון, לראות את הנקודה הראשונה. קראתי אחרים. לא צביתי. אני ממהר לעלות על הסיפון. רגע לי, בבקשה, רגע לי לראות! שם בקצה האופק. לבן. לבן... אה, כמה זה נמאר, כמה יפה היא ארץ ישראל שלנו. לבנה... יפה היא להבנתי, שוכנת לה מעבר ימים וחוט של צניעות משוך עליה. הלב מרטט. פחד במקצת. ישנה הרגשה שהנך בלתי ראוי לכך. הרגשה של צרות לנבי הקודש, "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו". הנה רואים כבר בעין פשוטה. נראות כבר נקודות שחורות – גל אביב.

תל אביב

הרב סיכם את יציאתו מרוסיה ועלייתו לארץ ישראל:

צכות גדולה היתה לי לצאת מרוסיה של סטלין (מנהיג רוסיה באותם הימים שאסר על היהודים ללמוד תורה) לארץ ישראל בתקופה מאד מאוחה ברוסיה, שרק קשישים בודדים קבלו אישור יציאה מרוסיה... נסעתי לארץ ישראל כמי שנוסע לקראת לאולם, כמי שיוצא מן המיצר אל הפרוע. הלימוד בישיבה בממתרע, הרעה המצוק שבועות אחוכים והצפיה למימוש חלום העליה לארץ, לימדוני את תכונת ההשקשנות, הדבקות במשימה והיכולת שלא להכנע לקשיים חיצוניים.

לאחר מספר ימים בתל אביב, עלה משה צבי לירושלים. במכתב שכתב לבני משפחתו שנשארו ברוסיה, תאר את מה שראה ושמע בירושלים:

"הגעתי היום ...כי באתי אל הארץ" (דברים כו, ג) ועכשיו הנני עליה, צועד בטומות על רקבי אדמתה, רחובותיה, סלעיה, נאפניה. ההולכי ברחוב מביט אני בהנאה אל האוניות העבריות..ולילדים ההולכים על המדרכות ומדברים עברית.. הנה אני קם והולך להתפלל. מספיב מסתובבים גינוקות של בית רבן בכיפות השחורות ופאותיהם מגיעה אלי. קול התפילה מבתי הכנסיות הסמוכים פורץ ממלוגותיהם הפתוחים לרווחה, מצד שני, קול החוצבים בהר, הסתתים והבונים. רק שבוע עבר מיום שבת לפני כה, וכבר עומדים לפני כמה בנינים... איזו מציצת פלאים: גינוקות של בית רבן, תפילה, בנינים, סתתים, מכונות החצץ. ועל כל אלה, שמש – ציון מציצה מלמעלה, מסתכלת בקרני ציוה וממייכת וממייכת.

משה צבי זכה ללמוד בישיבה של הרב קוק- מרכז הרב בירושלים.

הרי ירושלים שטופי שמש

אבני דרך והנהגות הסבלנות

בפרק זה נלמד על תרומתו המיוחדת של הרב נריה לחינוך הדור.

בני עקיבא:
המצב הרוחני הירוד של הנוער הדתי בארץ ישראל, והפסקתם של רבים מבני הנוער לקיים תורה ומצוות- הביא את הרב נריה לבני עקיבא.
בשנים שלמד בישיבת מרכז הרב הצטרף לתנועת הנוער "בני עקיבא" ושימש כמרכז סניף ירושלים.
במהלך השנים היה הרב נריה מראשי תנועת הנוער בני עקיבא.

הרב נריה כתב את שיר שברבות הימים הפך להיות ההמנון של תנועת בני עקיבא :

יד אחים לכם שלוחה, הנוער החביב
על דגלנו כולכם, חנו מסביב
יזהיר לכם כוכב תורה
דרככם סוגה בעבודה
בלב אמיץ ובעזרת ה' , עלה נעלה!
קדימה בני-עקיבא, הידד במעלה!

מולדת זו, ארץ אבות, ארצינו הקדושה
מידי אביר-יעקב לנו מורשה
ראשינו בעמקי תורתה
כפינו ברגבי אדמתה
בלב אמיץ ובעזרת ה', עלה נעלה!
קדימה בני-עקיבא, הידד במעלה!

ישיבת בני עקיבא כפר הרא"ה:
הרב ראה צורך לכוון את חניכי בני עקיבא ללמוד בישיבה.
לפני כשמונים שנה הקים יחד עם שלושה עשר נערים את הישיבה התיכונית החדשה בכפר הרא"ה (ישוב חקלאי דתי הנקרא על שמו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל).
הרב סיפר על הקמת הישיבה:

בכל הצעירים הנלהבים להקמתה של הישיבה, היו ציפיות של השגחה פרטית (עצרה מאת הקב"ה) ממש נס גלוי...אם אנו רואים שהקמת הישיבה שלנו מביאה הצלה למאות לאלפים – משמע שהקב"ה היה איתנו.

ישיבת בני עקיבא בכפר הרא"ה היתה מיוחדת בכמה דברים:
א. תורה ועבודה- התלמידים למדו תורה רוב היום ומספר שעות עסקו בעבודות חקלאיות.
ב. לימודי חול- באותם הימים בישיבות למדו רק לימודי קודש.
אבל בכפר הרא"ה הוסיפו לימודי חול לצד לימודי הקודש.
התלמידים למדו לימודי קודש כגון- תנ"ך, גמרא, הלכה, מחשבת ישראל ועוד.
ג. התלמידים היו שותפים בניהול הישיבה.

הרב נריה כתב על כך:

בעולם הישיבות לא הכירו דברים כאלה, שתלמידי הישיבה יהיו גם הנהלת הישיבה. לי היה ברור מאוד ששיתוף תלמידים בכל ענייני הישיבה במידה רבה, יכול לתת לנו אפשרות להתקיים ובסיכומו של דבר גם להתפתח. לא היתה שום אפשרות שתלמידים רצים לחתם יחציקו מתחת במוסד שבו יש להם הנהלה על והם רק תלמידים נאלצ כרגיל אם יש קשיים, הם עוצבים את המוסד (הישיבה). אבל פה, התלמידים היו ממש הבנים של הישיבה, המיסדים של הישיבה והנושאים בעול. התוצאה מכך ששיתפו אותם בכל והיתה להם הרגשה שכולנו יחד בונים את הישיבה. זה נתן להם כח לעמוד בספק ובתנאים הקשים ביותר שעברו עלינו.

מעשה בפרוסת לחם שסיפר תלמיד הישיבה:
הרב נריה הקפיד מאוד שלא לזרוק לחם. הוא המליץ לקחת מהסלסלה רק את הפרוסה הנאכלת כדי לא להשחית את האחרות.

פעם ראה ה"כלביניק" (כלי לאיסוף שאריות אוכל) פרוסה שלמה שנשכח עליה נוצל כשהיגה על השולחן ונפסלה לאכילה. עמד על הכיסא והחל בגיאור: "היו היה איכר, חקלאי, שרצה לגדל גבוהה. חרש, סיקל, הכין את הזרוע וצרע בדממה, הגליל לגשם, עקב אחר ניצני הגבוהה שלא תפגע ממחלות. הגיע סוף סוף הקציר. סוף סוף יצא הלחם חם מן התנור. הובא למכולת, ומשם נלקח טרי וריחני לחדר האוכל של הישיבה. לפני רגעכם מן התפילה, שמו אותו בסלסלות, פרוסות פרוסות והנה נלקחה פרוסה לשולחן, נשכח עליה מעט נוצל – והוא – לכלביניק! לא מבין? לא מבין? מאז, לא העיזו המבה"ד להוציא לחם מהסלסלה שלא לצורך.

תלמידים בכפר הרא"ה

יונתן בן-עוזיאל ז"ל

הרב נריה כתב שיר
שמבטא את חזונו הרוחני:

הבה נפיץ את האור הגדול
את אור התורה.
נסיר מעלינו כל מכשול
נקים בארצנו ישיבה.
ישיבות נקים בכל מקום
בעיר ובכפר
בעמק, בהר, בצפון ובדרום
וגם בתוך המדבר.
יבוא יום יבין העם
כי התורה היא חיינו.
ילכו ללמוד תורה כולם
והיא תאיר את דרכנו.

הרב נריה זצ"ל דאג מאד למצב הרוחני של הדור וראה לנגד עיניו
את חינוך הנוער.
הוא הקים את ישיבת בני עקיבא כפר הרא"ה שהפכה ל"אם הישיבות".

רבנים, מורים וקבוצות תלמידים יצאו מהישיבה
בכפר הרא"ה והקימו את ישיבות בני עקיבא:
מירון, שדה יעקב, נתיב מאיר בירושלים,
נחלים, נתניה, באר שבע ועוד.
גם ישיבות גבוהות (גדולות) צמחו ועלו
מתוך כפר הרא"ה.

בוגרי הישיבה הקימו את ישיבת כנסת חזקיהו בכפר חסידים,
את ישיבת ההסדר הראשונה בכרם ביבנה וקבוצה גדולה של
תלמידים עברה לישיבת מרכז הרב.
עם השנים קמו מאות ישיבות תיכוניות, אולפנות, ישיבות הסדר
ומכינות ברחבי הארץ.

הרב משה צבי נריה חולל את אחד המהפכים הגדולים בעם היהודי.
הקים וקיים את ממלכת התורה בארצנו, בחינוך הדור הצעיר לאמונה.
על פי דרכו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל.
בישיבות שהקים... צמח דור 'הכיפות הסרוגות'.
תלמידיו אהבוהו והעריכו אותו ללא גבול וקשרים אלו לא ניתקו
גם לאחר שעזבו את הישיבה.
הוא נשאר המורה והרב לאלפי הבוגרים וזכה לתואר 'אבי דור הכיפות
הסרוגות' אשר השפיעו רבות על פני החברה בישראל וצביונה היהודי
של המדינה.

על פועלו למען חינוך נערי ונערות ישראל,
קיבל הרב נריה את פרס ישראל.

אות פרס ישראל

לא הייתי תינוק שלו בבני עקיבא
אך הוא היה מנהיג שלי
לא הייתי תלמידו
אך הוא היה המורה שלי
לא ישבתי בבית מדרשו
אך הוא היה הרב שלי
לא הייתי בנו
אך הוא היה אבא שלי
לכאורה, לא למדתי אצלו כלום,
אך הוא לימד אותי הכל.

(מאיר הרניו)

הרבנית רחל נריה

הקדמה:
הרבנית רחל נריה, היתה רבנית ואשת ציבור מראשי תנועת אמונה (תנועת האישה הדתית). במשך כשבעים שנה עסקה בפעילות ציבורית והתנדבותית בתחום החינוך והרווחה.

הרבנית רחל נריה נולדה ב י"ב באדר ב' תרפ"א לפני כמאה שנה בליטא. הוריה הרב חיים מאיר ודבורה גיטלסון היו אנשי מידות טובות. אביה היווה מופת ודוגמא לכל בעלי המוסר שהיו רוצים להראות לתלמידיהם כיצד להתנהג. המידות הטובות של ההורים שלה השפיעו עליה לטובה והיא עסקה תמיד בתיקון המידות שלה.

העלייה לארץ ישראל
בגיל 14 עלתה לארץ ישראל השלימה את לימודי התיכון שלה בתיכון תלפיות. אחר כך למדה באוניברסיטה העברית בירושלים היסטוריה ופילוסופיה.
בגיל 20 נישאה לרב משה צבי נריה, הם פעלו יחד מתוך מסירות נפש לגדל דור, ולהשקיע בחינוך.

חינוך
לפני כ – 60 שנה הקימה יחד עם הרב נריה את בית הספר לילדים ממשפחות מצוקה תו"מ (תורה ומדע) במושב חרב לאת (הנמצא ליד חדרה). במשך למעלה משתיים עשרה שנים רצופות ניהלה את בית הספר בהתנדבות וזכתה לראות את בוגרי בית הספר משתלבים בחברה הישראלית ובעבודה.

צדקה וחסד
במשך שנים רבות הרבתה במעשי צדקה וחסד – מרביתם אינם ידועים לציבור והם בבחינת מתן בסתר. היא גייסה כספי צדקה, ואלה שימשו לחלוקה שבועית של מצרכי מזון ובגדים למשפחות מצוקה.
מפעלי קמחא דפסחא סייעו לאלפי בתי אב לקבל מצרכים בסיסיים לחג הפסח.

לאורו נלך
לאחר פטירתו של בעלה, מונתה הרבנית נריה לחברה בהנהלת פרויקט לאורו נלך, שבמסגרתו יוצאים תלמידי כיתות י"ב, יום אחד בכל שבוע להתנדבות בקהילה, בעיקר בנושאי רווחה, חינוך ועזרה לנכים ולנזקקים.

אות הנשיא למתנדב
בשנת תשס"ו (2006) זכתה הרבנית רחל נריה באות הנשיא למתנדב על עשרות שנים של חינוך ליהדות במסגרות שונות ועל מעשי צדקה וחסד.

הרב אליעזר וייס רב של כפר הרא"ה אמר עליה:
"אם הרב נריה היה דור אבי הכיפות הסרוגות אז היא היתה האמא של הכיפות הסרוגות, אישה חכמה ופיקחית".

סיכום:
הרב נריה זכה ובצדק, לתואר: אבי דור הכיפות הסרוגות, והרבנית נריה היא ללא ספק האמא.

במשך עשרות שנות פעילות ויצירה, הם הביאו למהפכה גדולה בציבור הדתי -לאומי, בעיקר בתחום החינוך וההתיישבות. מסניף קטן בירושלים ומישיבה אחת קטנה בכפר הרא"ה, הצליח הרב נריה להקים תנועת נוער מהגדולות בארץ, ורשת ענפה של עשרות ישיבות תיכוניות, אולפנות, ישיבות הסדר ומכללות, שרבים מבוגריהם הקימו מוסדות תורה וחינוך ויישובים בכל רחבי הארץ. כאחד מגדולי המחנכים בדורנו, בעקשנות, בסבלנות רבה, ובאמון שנתן בנוער הדתי - הוא הצליח לעצב את פניו של דור שלם, הגאה במורשתו, נאמן לתורתו, המקדש שם שמים ברבים.

הרבבות שהתחנכו לאור משנתם, זכו להקים בתים נאמנים בישראל, תוך מעורבות בחברה, השתלבות בכל מערכות החיים במדינה, ושותפות מלאה במפעל האדיר של תקומת עם ישראל בארצו. לרבנית נריה, כאשת משפחה למופת וכאשת חינוך מסורה, היה חלק גדול בהצלחת פעילות מופלאה זו. כולנו בעצם תלמידיהם של הרב והרבנית נריה. כולנו נהנים היום מהפירות המבורכים של הנטיעות שהם נטעו באהבה ובאמונה כה רבה. עלינו להכיר להם טובה גדולה. הרבה בזכותם עולם התורה פורח היום בציונות הדתית, החינוך הדתי משגשג, וההתיישבות הדתית פרוסה לתפארה בכל רחבי הארץ. יהי רצון, שנזכה להלך לאורם, ללמוד ממידותיהם הנאצלות, ולהפיץ וליישם בגאון בכל מקום את משנתם החינוכית.

הרב והרבנית זצ"ל

הפקנו פעילות בלתי נשכחת בנושאים רבים:

1. חגים במעגל השנה
2. תנ"ך
3. פרקי אבות
4. אינטילגנציות
5. ניגון ירושלמי
6. שבת המלכה
7. הלכות, משניות ומסכתות
8. עשרת הדברות
9. זהירות בדרכים
10. חופש וגבולות

ועוד עשרות נושאים נוספים

הטבה בלעדית וחד פעמית!

כל הקודם זוכה.

חידוני טריוויה בטכנולוגיה חווייתית

כיוונים

אל עצמי